

Téma: **Uhasit duchovní žízeň**

Stále upírám své oči k Hospodinu, vyved' mě z úzkostí. Obrat' ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený.

Žalm

25,15-17

Ježíš opustil Judsko a odešel do Galileje. Musel však projít Samařskem. Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; tam byla Jákobova studna. Unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká, kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit na věky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“
Jan 4,3-15

Ježíš ženě řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Nato jí řekl Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. Bůh je duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem to – ten, který k tobě mluví.“ V tom přišli jeho učedníci a divili se, že rozmlouvá s ženou. Nikdo však neřekl ‚nač se ptáš?‘, nebo ‚proč s ní mluvíš?‘ Žena tam nechala svůj džbán a odešla do města a řekla lidem: „Poďte se podívat na člověka, který mi řekl všecko, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: „Všecko mi řekl, co jsem dělala.“ Když k němu ti Samařané přišli, prosili

ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. Oné ženě pak říkali: „Teď už věříme ne proto, cos nám o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“

Jan, 4,16-30.39-42

Ježíš prostřednictvím příběhu se samařskou ženou nám přináší neobyčejné poselství o čisté, pramenité vodě, která může navždy uhasit její a naši duchovní žízeň. Jsme si ovšem v dnešní době, která klade veškerý důraz na materiální věci jako jediné platné, vůbec vědomi, že existuje „duchovní žízeň“? To bude asi první krok, který si musíme uvědomovat pro sebe. Pak jako křesťané ukazovat svým životem lidem nezasaženým křesťanstvím udělat, že je velmi nebezpečné převést život na „peníze“. Je to sice téměř jediné, co se dnes počítá a cení, ale je to nebezpečná past. Padá do ní i mnohý dnešní křesťan. Dávejme si na to pozor i u sebe. Dovolím si použít příměr vody, jež hasí žízeň těla, voda dávající správný smysl životu.

V Palestině nebyl pramenité vody nikdy nadbytek; pro nás těžko představitelná věc. O to je silnější výpověď o touze po Bohu jako po pramenité životodárné vodě. Samařanka si původně myslela, že řeč se vede jen kolem obyčejné studniční vody. Chtěla si ulehčit život, tak žádala Ježíše o to, aby už nemusela chodit ke studni. My také někdy toužíme po tom, aby nás naše víra v Ježíše zbavila či ochránila před těžkými zkouškami života, před nespravedlností či hmotným nedostatkem, ba i před nemocí. Kéž by nám pozvolna docházelo, jako té Samařance, že Ježíš není obyčejný pocestný Žid, že není divotvorce. Není ani prorok, který je schopen vidět její celý život jako na dlani. Nabízí ženě a nám něco, co může dát jen Spasitel světa. Umístit v nás pramen života věčného, pramen, který dává spásu života. Dává životu smysl, i když nespravedlivě trpíme, i když nejsme bohatí ani nijak vlivní, i když nás trápí zdraví a nejsme už plni fyzických sil.

Úsloví „to musíš vidět“ přesně vystihuje situaci v příběhu. Samařanka běžela do města, aby přivedla ostatní. A tak se dozvídáme, že obyvatelé samařského městečka Sychar poznali a uvěřili v Ježíše jako Mesiáše. Tohle máme dělat také my. Trpělivě lidem ukazovat na Ježíše jako na dárce smyslu života, na svých životech dokládat, co to je pramen života věčného v člověku.

3. postní neděle se nazývá 'upírám, pozvedám své oči k Hospodinu'. Pozvedejme své oči k Hospodinu, přemýšlejme nad jeho slovem. Vytrvale hledejme duchovní hodnoty života, které nám přináší Boží Syn Ježíš svým učením a životním příkladem. Kéž se v nás usídlí Duch, abychom mohli také Boha chválit kdekoli a kdykoli v jeho Duchu a v pravdě. Nade vše si stále připomínejme, že smysl našeho života je v Bohu. Nežízňme po všemožných lákadlech materiálního života. Když jsou nám dobré věci života dopřány, buďme za to vděčni Bohu jako za jeho dary, které patří mezi to vše, „co je nám přidáno“, co je nám svěřeno a o co se máme dělit s ostatními.